

Onderwerp van de maand oktober '10

Aan de teugel rijden

Als ik in onze groepslessen kijk, zie ik de meeste ruiters(die al wat langer rijden) jong of ouder vooral werken hoe ze hun paard aan de teugel kunnen rijden.

Waarom eigenlijk?

Natuurlijk staat het veel mooier als je paard een mooie boog met zijn hals maakt in plaats van dat het paard met zijn hoofd hoog in de lucht loopt.

Maar is dat de echte reden?

Het aan de teugel rijden is een belangrijk onderdeel om het paard ontspannen te laten lopen. Wanneer het paard afbuigt in de hals wil hij zijn hals ook laten zakken en ontspant hij ook meer zijn rug. Om het paard ontspannen te laten lopen mag je hem ook niet dwingen. Als je gaat dwingen zet je kracht uit en daar gaat je paard echt niet van ontspannen.

Dus nee, het aan de teugel rijden heeft weinig te maken met mooi maar het is beter voor het paard.

Als je zelf op een paard zit waarbij het aan de teugel rijden moeizaam gaat, raak niet gefrustreerd of ga niet meteen de schuld bij je paard leggen. Ik heb geleerd dat wanneer je het niet gaat dwingen en de tijd neemt het sneller voor elkaar krijgt. Geen enkel paard is hetzelfde. Maar als je vaker op hetzelfde paard zit, leer je het paard natuurlijk beter kennen.

Moet je elkaar leren kennen om goed te kunnen rijden?

Ik vind van wel, jij hebt een karakter en je paard ook. 'Er even opzitten en ik doe het wel even' is geen paardrijden! Als je er rustig de tijd ervoor neemt, hoef je het paard niks te dwingen en voel je sneller aan wat je moet doen.

Wat is nou aan de teugel rijden?

Kinderen die nog te jong zijn om dit begrijpen of nog maar heel kort rijden leren toch al de beginselen. Je paard aan teugel rijden heeft veel te maken met het naar voren rijden en inhouden van je paard. Ze leren dat ze niet mogen trekken aan de teugels, maar dat ze moeten knijpen en openen met hun vuistje. En beentjes geven is niet schoppen met de kuitjes tegen de buik van de pony drukken en weer ontspannen.

Dan heb je de kinderen, maar volwassenen die nieuwsgierig worden wat aan de teugel rijden is en hoe het in elkaar zit. Om te zorgen dat we niks belangrijks missen leggen we dit stap voor stap uit:

Tempo, om je paard aan de teugel te kunnen rijden moet je een druk op de teugel hebben. Met je been(kuit) maak je het paard actiever. Het paard gaat daarop sneller en dat vang je vriendelijk op met je handen door te knijpen en ontspannen(ophouding maken). De druk op de teugel kwam dus vanuit het paard naar de hand toe.

Dus even voor de duidelijkheid: wij hebben contact gemaakt door de teugels op maar te houden en het paard geeft de druk.

Je been werkt samen met je hand en zit. Let op dat je die drie aanpast op elkaar. Soms heb je net een beetje meer been nodig of weer net een beetje meer hand enz.

Na het opvangen gaat het paard uiteindelijk meer knabbelen op het bit en geeft na. **Wanneer het paard nageeft heb je nog wel druk op de teugel, maar het is een hele fijne druk in je hand.**

Meer diepgang over het aan de teugel rijden.

Aanleuning is de constante, zachte verende verbinding tussen ruitershand en paardenmond. Het paard moet door het taktmatige, ontspannen voorwaarts gaan, waarvoor de ruiter met zijn drijvende hulpen verantwoordelijk is, de druk op het bit zoeken en zodoende in aanleuning gaan.

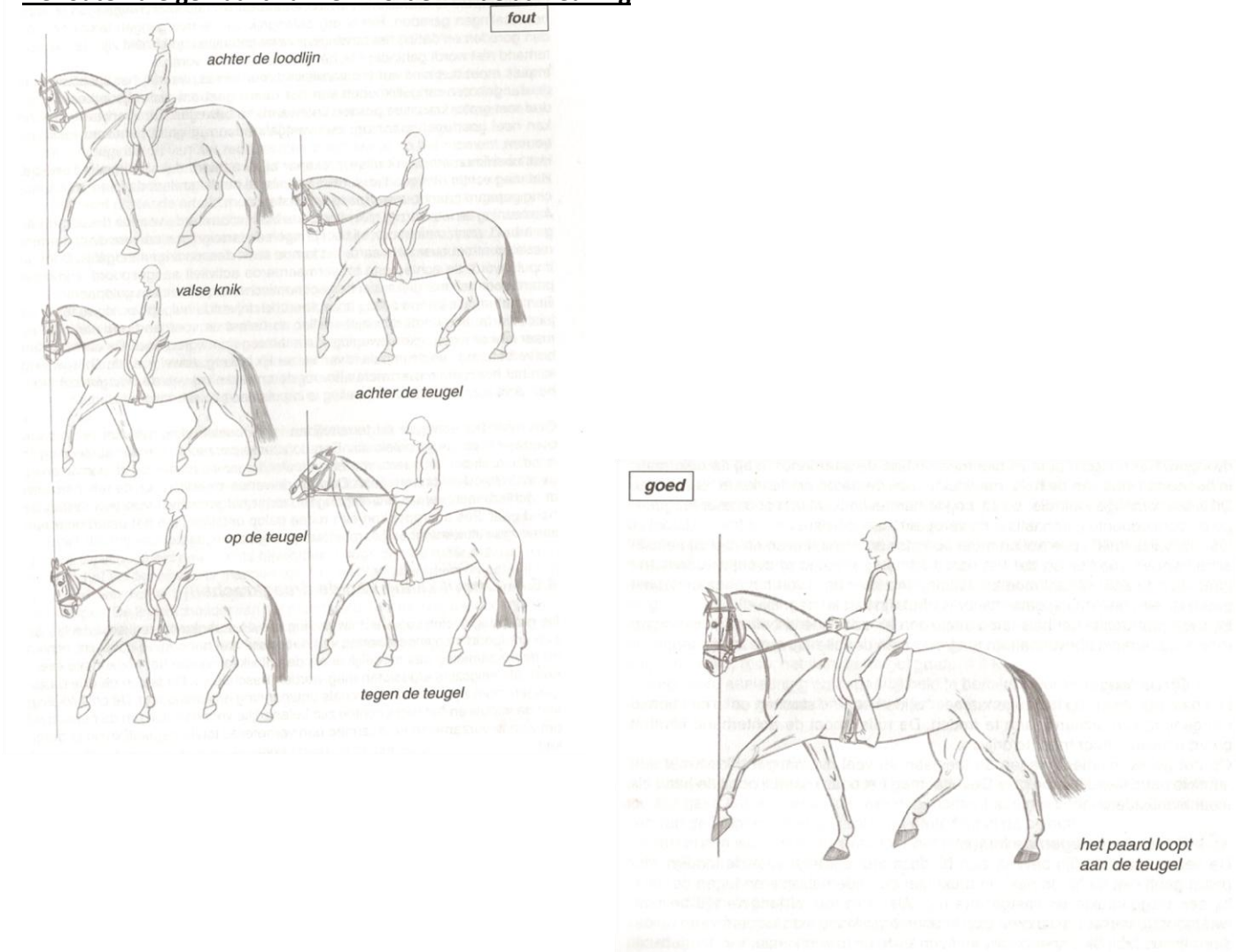
Men zegt ook: "Het paard zoekt de aanleuning en de ruiter staat deze toe." De juiste aanleuning geeft het paard de nodige zekerheid om zijn natuurlijke evenwicht onder de ruiter terug te vinden en zich in de takt van de verschillende gangen uit te balanceren. De nek is altijd het hoogste punt van het paard, behalve wanneer er voorwaarts-neerwaarts wordt gereden.

Let op!

De aanleuning mag nooit door terugwerken met de teugels worden bereikt; ze moet het resultaat van de juist ontwikkelde stuwkracht. Het paard moet ten gevolge van de drijvende inwerking vol vertrouwen de hand opzoeken.

Het verder ontwikkelde niveau van de aanleuning wordt aan de teugel gaan genoemd. Deze buiging in de nek is als zodanig geen wezenlijk doel van de gymnastische opleiding, maar wel een gevolg en bijkomend verschijnsel van doelmatige dressuurarbeid. Daarom mogen jonge paarden in de basisopleiding en oudere, gevorderde paarden tijdens het losrijden niet te vroeg "aan de teugel worden gesteld". Deze aanpak, vooral uitsluitend door handinwerking bereikt, zal altijd een negatieve invloed hebben op de ontspanning en activiteit van achterbenen en zodoende op het hele doel van de opleiding.

De fouten die gemaakt kunnen worden in de aanleuning

Alleen een ruiter die steeds weer terug gaat naar de basis van het rijden, is in staat een paard tot totale nageeflijkheid op te leiden.

Begin altijd eerst met losrijden dan arbeidsfase en als het echt goed gaat, dan pas met meer diepgang.

Welke oefeningen kan je bij elke fase het beste rijden:

Losrijfase: grote voltes (later meer kleine voltes), wendingen, overgangen, tempowisselingen, van hand veranderen.

Arbeidsfase: schoudervoor, schouderbinnenwaarts, wijken, traver, achterwaarts, schakelen in het tempo.

Meer diepgang: keertwendingen, appuyeren, verzameling, contragalop, schakelen in het tempo, galopwisselingen enz.

Wij wensen jullie veel succes met het oefenen van het aan de teugel rijden!!!